

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-07-000 001
Бања Лука, 25.4.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као председника вијећа, Слободана Милашиновића, Горане Микеш, Војислава Димитријевића и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Сандре Ђукић, у кривичном предмету против оптужене И. С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптужене В. Р., адвоката из Б. Л., изјављена против пресуде Окружног суда у Бања Луци број 011-0-Кжж-06-000 378 од 29.12.2006. године, након одржане јавне сједнице вијећа, дана 25.4.2007. године, у присуству замјеника Главног Републичког тужиоца Бранке Милошевић и браниоца оптужене В. Р., адвоката из Б. Л., а у одсуству уредно обавјештене оптужене И. С., донио је истога дана

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована, жалба браниоца оптужене И. С. и пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Кжж-06 000 378 од 29.12.2006. године, потврђује.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бања Луци број 011-0-Кжж-06 000 378 од 29.12.2006. године оглашена је кривом оптужена И. С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и изречена јој је условна осуда којом се утврђује казна затвора у трајању од мјесец дана с тим да се утврђена казна неће извршити ако у року од једне године не почини ново кривично дјело. Обавезана је да плати на име паушала износ од 150 КМ, а оштећени Д. К., М. А., М. П., Ј. П., И. С.1, В. С., Б. А. и М. А.1 су са имовинско-правним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптужене, адвокат В. Р. из Б. Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са приједлогом да се жалба уважи, укине првостепена пресуда

и одржи претрес, односно да се пресуда преиначи и оптужена ослободи од оптужбе по члану 290. тачка а) ЗКП РС.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптужене је изложила жалбу и остала код приједлога из те жалбе, док је замијеник Главног Републичког тужиоца предложила да се жалба одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП-а, која се манифестује у виду повреде права на одбрану и недостатку разлога о одлучним чињеницама.

Наиме, жалба браниоца оптужене основано тврди да окружни суд, као другостепени суд, погрешно, на страни 3. пресуде у 1. пасусу, закључује да одбрана није имала приједлога за извођење доказа јер је одбрана у изјављеној жалби и на главном претресу предложила као нови доказ реконструкцију саобраћајне незгоде, који приједлог је одбијен, те на основу раније утврђеног чињеничног стања донесена пресуда (у чему би била садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а), односно повријеђено право на одбрану. Тачна је ова тврдња одбране, међутим, жалба пропушта да је претресно вијеће (мада је то могао урадити и сам предсједник вијећа у смислу члана 270. став 2. ЗКП-а) на главном претресу од 29.12.2006. године ријешењем одбило приједлог одбране за извођење реконструкције на лицу мјеста и о томе на истом записнику дао разлоге. Дакле, када суд за одбијене доказне приједлоге одбране да разлоге у образложењу претресног рјешења којим се одбија приједлог за извођење нових доказа, онда нема основа за жалбену тврдњу да је одбијањем тих доказних приједлога одбране, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а у облику повреде права на одбрану. Ово из разлога што је дискреционо право предсједника вијећа да, ако закључи да околности које странка или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан, одбије понуђени доказ предвиђено у члану 270. став 2. ЗКП-а.

Нема основа жалбене тврдње да је побијана пресуда захваћена разноврсним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а јер дати разлози о одлучној чињеници, ко је и услед чега од учесника саобраћајне незгоде, оптужена или оштећени Д. К., учинио пропуст у вожњи и тиме непосредно довео до настанка непосредне опасности и саобраћајне незгоде, су нејасни и у знатној мјери противрјечни и у овим одлучним чињеницама постоји знатна противрјечност између оног што се наводи у разлозима пресуде и садржини записника о увиђају и налазу и мишљењу саобраћајног вјештака инг. С. Ова жалба тврди да суд није навео као проведене доказе налаз и мишљење саобраћајног вјештака В. С.1 од 14.9.2005. године, као и отпусну листу за Д. К. од 20.5.2002. године, да би на 4. страни пресуде у 3. пасусу поклатио вјеру налазу вјештака С.

Наиме, када су у побијаној пресуди дати разлози у образложењу за одлучне чињенице, а жалба оспорава валидност тих разлога, онда се на приговору таквог карактера не може заснивати битне повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка 1. ЗКП-а у форми недостатака разлога о одлучним чињеницама (како то жалбе постављају), јер се у суштини ради о приговору којим се оспорава правилност чињеничне основе побијаног рјешења. Надаље, жалба браниоца означава нејасност (неразумљивост), те унутрашњу противријечност пресуде, односно противрјечност разлога пресуде и садржаја записника и налаза и мишљења вјештака саобраћајне струке, као облика битне повреде одредаба кривичног поступка, прецизирајући то на више мјеста у жалби, међутим, недостаци образложења који би се манифестовали у нејасноћи и знатној противрјечности датих разлога, на које жалба браниоца оптужене упућује, не прописује одредба члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, као облика битне повреде одредаба кривичног поступка.

Супротно становишту жалбе анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а у облику недостатка разлога одлучних чињеница. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Аргументима жалбе браниоца оптужене није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптужене којим је проузрокована предметна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну квалификацију дјела и степен кривичне одговорности оптужене, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу побијане пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Наиме, према неспорном утврђењу првостепене пресуде непосредни узрок предметне саобраћајне незгоде је у преласку аутомобила марке “Рено“ којим је управљала оптужена, преко пуне средишње линије за око 0,16 метара у супротну, лијеву коловозну траку, односно коловозну траку намијењену за саобраћај возила из супротног смјера, при чему долази до судара предњих лијевих дијелова возила којим су управљали оптужена и оштећени Д. К., при чему побијана пресуда прихвата и да је овај оштећени, са својим возилом управљао под утицајем алкохола и дјелимично прешао на лијеву коловозну траку, цијенећи ове околности као особито олакшавајуће околности оптуженој.

Дакле, ради се о непридржавању правила саобраћаја код мимоилажења (при нормалним условима саобраћаја растојање између возила при мимоилажењу не би требало да буде мање од једног метра), према коме су возачи возила дужни да се крећу десном страном пута и да, приликом мимоилажења, са своје лијеве стране оставе довољно растојања између свог

возила и возила са којим се мимоилазе, а, по потреби, да своје возило и помере ка десној ивици коловоза и поступању противно одредбама члана 56. тада важећег Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима.

Критичком садржајном анализом изведених доказа, појединачно и у међусобној вези, а посебно налаза и мишљења саобраћајних вјештака П. К. (вјештак оптужбе) и В. С.1 (вјештак одбране), чији налаз и мишљење је, супротно тврдњи жалбе, уврстио у доказни материјал (страна 3. пасус 1. побијане пресуде) и који су у битном сагласни, аргументовано образложио закључке у погледу узрока који су довели до ове саобраћајне незгоде. При чему Окружни суд прихвата као вјеродостојнији налаз и мишљење вјештака одбране В. С.1, као налаз који је повољнији за оптужену, не занемарујући ни налаз и мишљење вјештака оптужбе П. К., и о томе даје врло широку, логичну и увјерљиву аргументацију у образложењу пресуде, коју у цјелости прихвата и овај суд, а чију правилност жалба аргументовано није довела у питање.

Нису основани ни наводи жалбе да је оптужена поступала у крајњој нужди обзиром да је возња оштећеног Д. К. за њу представљала опасност и да је због тога са возилом прешла средишњу линију. Не може се позивати на крајњу нужду неко ко је, било са умишљајем било из нехата, изазвао опасност. У том случају кривично дјело постоји, али изазивање опасности из нехата може довести до блажег кажњавања. У конкретном случају утврђено је да је ову саобраћајну незгоду изазвала оптужена (без обзира на велики допринос оштећеног Д. К.) па се не може позивати на то да је она поступала у крајњој нужди.

На темељу изнијетог чињеничног утврђења Окружни суд је радње оптужене правилно оквалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 400. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика РС, па ни за жалбени основ због повреде кривичног закона, нема мјеста.

Испитујући одлуку о казни, односно условном осудом, као упозоравајућом санкцијом, а у вези са жалбом оптужене, овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности од значаја за одмјеравање казне и дао им одговарајући значај, налазећи да ће се условном осудом, уз претходно утврђене олакшавајуће и особито олакшавајуће околности на страни оптужене, постићи сврха кажњавања како с аспекта васпитног утицаја на оптужену да убудуће не чини кривична дјела тако и у погледу превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела.

Из изнијетих разлога жалба браниоца оптужене се показује као неоснована ради чега је овај суд исту одбио и првостепену пресуду потврдио на основу члана 319. ЗКП-а.

Записничар

Сандра Ђукић

Предсједник вијећа

Желимир Барић

